

[Eva Møller]

tive folkeparti er positive over for tanken om at give kulturen gode vilkår og positive over for tanken om at give vore borgere mulighed for kulturelle aktiviteter.

Jeg vil lige tilføje, at dette beslutningsforslag på en række områder forekommer mig unødvendigt, når man ser på gældende love og bestemmelser. Det gælder f.eks. med hensyn til teater. Og når man ser på de aktiviteter, det lovgivningsarbejde, vi allerede har i gang med henblik på kommende revisioner – her tænker jeg på film- og biblioteksloven – kan forslaget også forekomme unødvendigt.

Jeg vil gerne tage afstand fra den opdeling af befolkningen, jeg føler der kan ligge i VS' forslag. Hvis der er en særlig børnekultur, er der så også en særlig kultur for alle andre aldersgrupper, for alle andre beskæftigelsesgrupper, eller hvordan vi nu kunne finde på at dele dette samfund op i grupper? Er kultur ikke netop det, der er fælles for os alle? Sådan opfatter jeg det i hvert fald. Jeg glæder mig over at bemærke, at Jytte Abildstrøm i Politiken i dag har samme synspunkt, i hvert fald når det gælder teaterområdet, idet hun udtaler, at det teater, hun har, ønsker hun ikke benævnt »børneteater«, blot »teater«, vel ud fra samme betragtning, at kultur er fælles for os alle.

Jeg er lidt bekymret over beslutningsforslagets punkt 2 og 6. I disse to punkter taler man om særlige bevillinger, så børn og unge kan få mulighed for at lave egenproduktion af radio- og TV-udsendelser, film m.v. Når vi i det konservative folkeparti er betænkelige over for disse to punkter, hænger det sammen med, at vi føler, at de kan tolkes således, at børn ikke skal have samme krav på professionalismisme, på fagligt og dygtigt fremstillet kultur, som voksne, og det vil vi gerne tage afstand fra.

Jeg skal sluttelig – min taletid er udløbet – sige, at jeg helt kan tilslutte mig de bemærkninger, kulturministeren kom med vedrørende idrætsområdet. Vi mener, at gældende lovgivning med dens muligheder for brug af idrætsanlæg og aktivitetsfremmende tilskud er bedre end det, VS foreslår.

Brøndsted (V):

For venstre er kulturformidling over for børn en absolut familieopgave. Det er en central funktion i opdragelsen, familiekontakten imellem børn og de ældre generatio-

ner, at man på alle mulige måder får lejlighed til at leve et familieliv, hvor man kan møde det, der er kultur, i videste, i bredeste forstand. Det er den kultur, der fremkommer i mødet med historie, hvor den kan vises i landskabet og på museer, i fortællingen, i samtale, i fælles arbejde om slægtsforskning og meget, meget mere. Det er familiens fælles oplevelse på ferieture her i landet eller uden for landet, hvor man træffer noget, der er anderledes end det, man har derhjemme. Det er familiens opgave primært at sikre denne indføring i det mangeartede, det forskelligartede i fortid og nutid.

På samme måde er det også familien, der har det som sin hovedopgave at være med til at vælge og vrage imellem de tilbud, der gives børn. Vi kan selvfølgelig ved lovgivning sørge for, at tilbuddene er der, men vi skal ikke være formynderiske og finde ud af, hvad der skal bruges og ikke bruges, og hvordan det skal bruges. Det er et meget stort spørgsmål, om man kan tale om noget, der specielt er børnekultur, om noget, der i den grad direkte sigter mod børn. Jeg tror, at den måde, man får kulturoplevelser på, i høj grad beror på den måde, indtrykket og oplevelsen formidles på, altså her, at mennesker, der kender og står børnene nær, gør tingene til noget – om end det måske er så voksent, så voksent – der er børnekultur, i hvert fald kultur, der kan modtages af børn, fordi de har en forstående hjælp til at vælge og vrage og til at komme ind på tingene. Jeg kan nævne mange ting, som ville være af uhyggelig karakter, hvis man så på den historiske baggrund, men som når de mødes på den rigtige måde, bliver virkelig betydningsfulde kulturoplevelser for børn. Men altså, familien må være den, der er kulturformidleren.

På den baggrund skal jeg kun sige forholdsvis lidt om de enkelte punkter – jeg vil nærmest kalde det for en ønskeseddel eller en huskeliste – de forskellige lovområder.

Det at kvotere en bestemt del af de midler, vi har til rådighed, til børneområdet, mener jeg er meget forkert. Det må være behovet, muligheden for, at det bliver brugt, og tilbuddets kvalitative art, der bestemmer, hvor midlerne skal bruges. Øremærkningen kan let gøre, at vi bruger de sparsomme midler forkert. Jeg mener også, det er meget vigtigt, at vi ikke glemmer, at der er mange tilbud af meget forskellig karakter, som vi kan tage